

ANGYALFÖLDI ÖRÖMHÍR

A Budapest-Angyalföldi
Evangelikus Egyházközség
ősi körlevele
2026. szeptember

Isten előtti dresszkód?

„Öltsétek magatokra az Úr Jézus Krisztust.” (Róm 13,14a)

Az idei gyülekezeti hittantáborunkban (az erről készült beszámolót lapunk későbbi oldalain ismerheti meg az olvasó) a bibliai szereplők hétköznapijaiba nyerhettek bepillantást a táborozók. Az utolsó napon az ókori öltözködés és divatvilág részleteiben merültünk el az áhítaton és az utána következő korcsoportos foglalkozások során is. A gyermekeknek szóló tanítás sok aktualitást tartalmaz az idősebb generációk számára is, ezért ezen a vonalon gondolkodunk együtt Isten szavairól az öltözködés területén. Ez egy olyan téma, amely idén az evangélikus egyház sajtójában is előkerült, sokféle nézőpontot ismerhettünk meg.

Bár a nyár nem feltétlenül az új ismeretek szerzésének időszaka, ezen a nyáron megtanultuk mindannyian a hőkupola fogalmát, szenvedtünk a több héten át tartó forró időszakoktól, a szél és a csapadék hiányától. Nemcsak az ember, hanem az egész teremtett világ küzd, az aszály nem akar szűnni körülöttünk. A nyár közepére sok más régi épülethez hasonlóan templomunkban is elviselhetetlenül beállt a levegő, nagyon meleg volt. Szívem szerint bátorítottam volna a gyülekezeti tagokat, hogy a jó ízlés határáig az időjárásnak megfelelően öltözzenek fel, és mindig legyen náluk víz és legyező. Mert hiszem, hogy nem a ruha teszi az embert, főleg nem Isten előtt. A külső megjelenésünk és rendezettségünk nyilvánvalóan kifejezheti a tiszteletünket, de ha a lelkünkre nincs legalább akkora gondunk, mint a külsőségekre, akkor a forma oltárán feláldozzuk a tartalmat. A közös cél az, hogy Isten jelenlétébe megérkezzem és másnak se vonjam

el a figyelmét erről. Ennyi a felelősségem.

Isten egy-egy bőrruhát készített Ádámnak és Évának a bűnbeesés után, hogy kifejezze a gondviselését. Ez az első tartós ruha az engedetlenség, hűtlenség következménye is volt (hiszen megjelent a szegényérzet) és állatáldozattal járt. A hegyi beszédben Jézus világosan kifejti Isten gondviselését az öltözködés területén, amelynek már más teológiai üzenete van: „Ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok, se testetekért, hogy mibe öltözködjetek. Nem több-e az élet a tápláléknál, és a test a ruházatnál? Mit aggódtok a ruházatért is? Figyeljétek meg a mező liliomait, hogyan növekednek: nem fáradoznak, és nem fonnak, de mondom nektek, hogy Salamon teljes dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül akár csak egy is. (Mt 6,25. 28-29)

Pál apostol viszont teljesen más öltözködésre hívja fel a figyelmünket, és most ez kerülhet a középpontba a részletekben való elveszés helyett: *Öltsétek magatokra az Úr Jézus Krisztust*. Jézus egy ruha lenne? Jézus magáról sokféle hétköznapi tárgyként, jelenséggént beszélt (például ajtó, kenyér, út), de erről ő így nem szólt. Viszont azt tudjuk, Jézus azért halt meg értünk, hogy őt magát öltözzük fel, és a hozzá való hűségben élt élet jele, hogy rá mutat az életünk. Az Újszövetségben a lélek felöltözése nagyon sokszor szóba kerül a keresetséggel kapcsolatban is. *Akik Krisztusba keresztelekdtetek meg, Krisztust öltöttétek magatokra.* (Gal 3,27) Ez az elköteleződés, a bűnök bocsánatának nem látható ünnepi ténye. Ez a láthatatlan krisztusi ruha a lelkünket öltözteti fel még egyelőre.

A jézusi ruházatot illetően eszünkbe juthat templomunk oltárképe, amelyen Jézus az emmausi tanítványokkal beszélget, és fehér ruhája átragyogja az egész képet, odavonzza az ember tekintetét. A fehér a tisztaság színe, a büntelenség hitvallása, jézusi attribútum.

Egy napon kapunk mi is egy látható, egy különleges, fehér ruhát, amely örökké a miénk lesz nem függ az időjárástól, a helyszíntől, az életkortól, és még a társadalmi státuszunkra sem utal. Ez a ruha a legértékesebb és a legszebb lesz az életünkben, az Istenhez való tartozásunk megtapasztalható jele lesz. Ezért is nagyon bátorító a Jelenések könyvében olvasni János apostol szavait, miszerint *Ezek után láttam: íme, nagy sokaság volt ott, minden nemzetből és törzsből, népből és nyelvből, amelyet megszámálni senki sem tudott; a trón előtt és a Bárány előtt álltak fehér ruhába öltözve, kezükben pedig pálmaágak.* (Jel 7,9)

Ez a reménységünk vitán felül álló dresszkódot jelent Isten színe előtt.

Grendorf-Balogh Melinda

Lelkészcsaládból érkezve – szolgálatra elhívva – Beszélgetés Sztojanovics Hédivel

-Hédi, kérlek mutakozz be újságunk olvasói számára!

- Sztojanovics Hédi Judith vagyok, 32 éves, vegyész-mérnök és egy gyógyszergyárban dolgozom. Lelkész családban nőttem fel, édesapám nyugalmazott evangélikus lelkész. Emiatt az evangélikus létbe nőttem bele, és igen meghatározó volt az életemben, hogy édesapám lelkész. 19 éves voltam, amikor megtértem és személyes kapcsolatom lett az Úr Jézussal, innentől pedig már személyes döntésem miatt vált fontossá a hit.

-Kérlek, idézd fel, hogy mikor és hogyan kapcsolódtál be gyülekeztünk életébe! Milyen alkalmakon sikerült jobban megismerni a közösségünket?

-2025 húsvétjakor jártam először az angyalföldi templomban, mert akkor kerestem azt a gyülekezetet, ahova tartozhatok. A legelső alkalom, amelyen részt vettem, a nagypénteki passió olvasás volt. Nagyon fontos volt számomra, hogy Budapesten olyan gyülekezetet találjak, ahol édesapámhoz hasonlóan az Úr Jézusról prédikálnak, ahol élő hitű lelkész(ek) szolgál(nak). Így, a húsvéti alkalmak után eldöntöttem, hogy szeretnék a gyülekezet tagja lenni. Azóta pedig tagja vagyok a Magvetés bibliakörnek és az imakörnek is.

-A rendszeres templomba járók megtapasztalhatják, hogy már egy jó ideje vasárnaponként segítesz az istentisztelet után a templom körüli dolgok elrendezésben. Korábban is végeztél már ilyen egyházi szolgálatot vagy mi indította el benned ezt az elhatározást?

- Korábban ilyen szolgálatom nem volt, azonban lelkész családban felnőve pontosan tudom, hogy rengeteg olyan teendő van, amely nem látványos, mégis megterhelő tud lenni. Illetve, azt is láttam, hogy a gyülekezet lelkészei vállára rengeteg feladat, felelősség és munka nehezedik. Ezekben szeretnék segíteni, hogy feladatokat vegyek át, amellyel könnyebbé tudom tenni a lelkészek munkáját és terhet tudok levenni róluk.

-Egy közösségi, megszólítható embernek ismertünk meg, ugyanakkor biztos vagyok benne, hogy ehhez a nyitottsághoz szükséges egyfajta belső rendezettség is. Hogyan éled meg a hited, az istenkapcsolatod hétköznapi ápolását?

„... az Ige által tudjuk Istent jobban megismerni, ezáltal megérteni és felismerni a hangját”

-Megtérésem óta igazán fontossá vált az élő kapcsolat az Úr Jézussal. A Biblia folyamatos olvasása és az Istennel való beszélgetés (imádkozás) az, amely szorosabbá teszi a kapcsolatomat Istennel. Számomra a kulcs pedig,

hogy a Biblia olvasása nem csak az útmutató naponkénti elolvasását jelenti, hanem könyvről könyvre való folyamatos olvasást és végiggondolást. Különös figyelmet fordítva az Újszövetségre, hiszen „az Újszövetség emberei vagyunk”. Arra törekszem, hogy minél sűrűbben tegyem, lehetőleg minden nap, de ez nem mindig sikerül. Azt gondolom, hogy az Ige által tudjuk Istent jobban megismerni, ezáltal megérteni és felismerni a hangját, a vezetését és vele együtt élni az életet. Saját rossz döntéseim és tapasztalataim alapján már nem szeretnék én dönteni az életem kérdéseiben, hanem azt szeretném, ha mindig meg tudnám érteni és azt tudnám tenni, amit az Úr Jézus akar.

A kérdező Grendorf-Balogh Melinda volt.

Konfirmáció (2026.04.12.) képekben

Hálaadás Kovács Levente Sándor életéért

Életének 85. évében, 2026. június 11-én váratlanul elhunyt *Kovács Levente* gyülekezetünk korábbi felügyelője, másodfelügyelője, presbitere. Közösségünk életét elkötelezett hittel, mérnöki szemmel pedig épületeink sorsát szíven viselte hűségesen. Már gyermekként is ez a templom volt otthona, 1948-tól 56-ig vasárnapi iskolába járt itt, 1954-ben konfirmált. Fiatalfelnőttként a Deák téri Lutheránia énekkarban énekelt, akkor a Deák téri gyülekezetbe járt, de a 70-es évek elején *Benczúr László* lelkész egyik családlátogatása után visszatért a közösségbe. Nagy hálával töltötte el, hogy a gyülekezet eddigi minden lelkészét ismerhette személyesen.

2018 februárjában, 50. házassági évforduló kapcsán erősítették meg áldásukat templomunkban feleségével, Ilikével. A különleges ünnepen jelen volt három gyermeke, tizenkét unokája. Nagy örömmel töltötte el, hogy unokái közül többen is ebben a templomban részesültek a keresztség szentségében és itt is konfirmáltak.

Búcsúztatására 2026. június 30-án került sor *Kertész Géza* nyugdíjas lelkész szolgálatával. Ravatala mellett Urunk vigasztalása Jób 19,25 alapján szólt: *"Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára porom felett megáll."* A családdal együtt hálával tekintünk vissza életére és szolgálatára.

Könnyek a templompadban

Jézus Krisztus által nem a tökéletességre vagyunk elhíva, hanem arra, hogy az ő végtelen hűségében megtartva tartsunk meg másokat mi is. Ezért is fontos, hogy amikor a másoknak erre van szüksége, váljunk láthatóvá, hiszen „lámpást sem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem a lámpatartóra, hogy világítson mindenkinek a házbán” (Mt 5,15) – írja jegyzetében *Balczó Mátyás*.

Jó lenne mindig arról írni, hogy keresztényként, hívőként milyen jó az élet. Jó lenne, ha mindig minden jó lenne, de egyrészt nincs így – az édenkertből való kiűzetés óta soha nem is volt –, másrészt egyáltalán nem vagyunk benne biztosak, hogy annyira jó lenne, ha így lenne. Földi életünk az

emberi mivoltunknál fogva nem lehet tökéletes, ezért ha bármilyen megfontolásból ennek ellenkezőjét próbáljuk mutatni, az szembemegy a valósággal, így szembemegy az igazsággal is. A hangsúly a *mindígen* és a *mindenen* van, mert ebben a valóságot filterekkel és más trükkökkel elfedő világban sokan akarják nekünk eladni a tökéletességet, elhitetve, hogy ha ezt vagy azt használjuk (és persze előtte jó pénzért megvesszük), akkor olyan tökéletesek leszünk, mint ahogyan mutatni akarják azok, akik hirdetik nekünk.

Keresztény ismerősöknél is tapasztaltam, hogy egy személyes történet elmesélésekor kihagytak olyan részeket, amelyek arra mutattak volna rá, hogy a hívő ember is lehet gyenge, hibázhat, bánthat meg másokat. Erősen sejtem, hogy e mögött az elhallgatás mögött az a – nem feltétlenül tudatos – szándék húzódik meg, hogy elkerüljék még a látszatát is annak, hogy a keresztény ember élete nem tökéletes: téves missziói felfogásként azt akarják közvetíteni, hogy hívőként mindig minden jó.

De nem az. Istennel közösségben lenni nem azért jó, mert az tökéletességet hoz az életünkbe, hanem azért, mert megtapasztalhatjuk, hogy bármilyen mélyen is vagyunk, bármilyen rosszul is érezzük magunkat, ő soha, de soha nem hagy magunkra – mindig van eszköze a vigaszra. Számomra is volt már sokszor. Legutóbb vasárnap, éppen a templomban, amikor az istentisztelet után magamat nyomorultul érezve ültem a helyemen. Így vártam, hogy lassan kiürüljön a templom, hogy minél kevesebbet kelljen állnom, mert még az is nehezemre esett.

Az előzményekhez hozzátartozik, hogy korábban már műtötték mindkét térdemet; egy friss orvosi megállapítás szerint húsz évvel idősebbek, mint én, tehát hatvanhét évesek. Néha nem fáj, néha tompán fáj, mostanában pedig egyre erősebben. Az istentiszteletet megelőző napokban csillagokat láttam a fájdalomtól. De azért – és főleg mert éppen az első házassági évfordulónkat ünnepeltük – elvánszorogtam vasárnap a templomba, ahol aztán folyamatosan, ülve és állva is iszonyúan fájtak a térdeim. Mindeközben az járt a fejemben – pesszimista forgatókönyvként –, hogy mi lesz, ha tartósan így marad, ha mostantól nem tudok biciklizni (ami a fizikai kikapcsolódás mellett lelki felüdülést is nyújt) vagy fájdalommentesen sétálni.

Ahogy így megrogyva ültem, megjelent mellettem az egyik presbitertársam, Pisti. Megkérdezte, mi a baj, miben segíthet. Elkezdtem neki előadni a helyzetemet, és elsírtam magam. Hogy mások ne lássák, a lehető legmélyebbre hajolva zokogtam. Előbb a magam kínján, de aztán a sírás érzelme megkönnyebbülésbe váltott, végül egy furcsa örömféleségben csengett le: annak megélésében, hogy Isten most sem hagyott magamra.

Ezúttal Pisti volt az eszköze, aki odalépett hozzám, akivel beszélgetve kiszakadt az önsajnálatom zsákja, és jó sok keserűség folyt ki belőle a könnyeim formájában. Megkönnyebbültem. Tökéletes ettől sem lett minden, kaptam viszont valami sokkal jobbat, sokkal fontosabbat, ráadásul ingyen: a törődés, a vigasztalás formájában egy jó adagot Isten soha el nem múló szeretetéből, amely egy olyan apróságban is meg tud nyilvánulni, mint hogy odalépünk a másikhoz, és megkérdezzük: „Mi a baj?”

„... nem a tökéletességre vagyunk elhíva, hanem arra, hogy az ő végtelen hűségében megtartva tartunk meg másokat mi is.”

Jézus Krisztus által nem a tökéletességre vagyunk elhíva, hanem arra, hogy az ő végtelen hűségében megtartva tartunk meg másokat mi is. Ezért is fontos, hogy amikor a másiknak erre van szüksége, váljunk láthatóvá, hiszen „lámpást sem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem a lámpatartóra, hogy világítson mindenkinek a házban” (Mt 5,15).

Ahogy egy éve az esküvőnkön, úgy az istentisztelet záróénekeként is felhangzott a 293. ének. Ez arra irányítja a figyelmünket, hogy az örök Isten megáld minket, őrző gondja van ránk, ő vezeti lépteinket (még ha néha fájnak is azok a léptek), ő áldó jó Atyánk.

Szerző: Balczó Mátyás | Illusztráció: Magyarai Márton

Forrás: KötőSzó blog

Szubjektív szélrózsás élmények

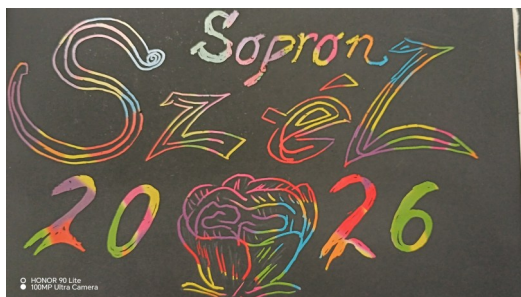
Idén július 7. és 12. között volt a 15. Szélrózsa Evangélikus Országos Találkozó Sopronban. A nagy meleg ellenére elég sok programon részt vettünk, például a nyitó istentiszteleten, esti koncerten. Másnap reggeli áhítattal kezdtünk, majd felfedeztük a programsátrakat kézműveskedtünk, bicikliztünk és kipróbáltuk a játszóteret. Ebéd után gyülekezetünk tagjának, Károlyfalvi Zsoltnak a zenekarát, a KáZsé zenéket hallgattuk meg, utána pedig röplabda meccset néztünk. Majd jött az esti áhítat és egy újabb koncert, végül elérkezett az alvás ideje.

Pénteken eljött a csipesz fogó és a szerencsekerék ideje a citrom-ponggal és a vízponggal együtt. Ebéd után festettünk és néhány képet készítettünk a gyülekezetünk ott lévő tagjaival. Azután jött az esti áhítat majd a Közel zenekar és utána a *Blahalouisiana*. Ahogy teltek a napok, egyre nehezebb és nehezebb volt felkelni reggel, de még szombaton is sikerült. Ez a nap különleges volt, ugyanis két évvel ezelőtt kezdetet adtunk arra, hogy lefutjuk az 1353m utáni távot, ami idén 4 km volt. Sikerült is teljesíteni megállás nélkül. Nagyon büszkék voltunk magunkra, de az igazi büszkeség azzal töltött el, hogy gyülekezetünk két tagja, *Macher Tünde* és *Petrik Gyuri* második és első helyezést értek el 4 és 6 km-en. Utána várt a megérdemelt szabaduló sátor, ahol nagy sikert értünk el.

Ebéd előtt jött egy kis kártyaparti, majd bűvésztükkök. És természetesen volt záró istentisztelet – utána a szervező elmondta hosszú beszédét és jött egy kis összefoglaló az egész táborról. Én nagyon jól éreztem magam: lettek új barátaim és jó volt a gyülekezetből lévőkkel is együtt lenni. A legjobbak az esti és a reggeli áhítatok, valamint a koncertek voltak.

Szerettem a kézműves sátrat és nagyon élveztem, amikor engem akart egy lelkész a rossz vicceivel az örületbe kergetni – ez a terve fordítva sült el, de erről majd legközelebb...

Lovas Emma Flóra

Hogyan éltek az emberek a Biblia korában? - Táborbeszámoló

Ha elérkezünk augusztus utolsó hetéhez, akkor napközis hittantábor kezdődik az angyalföldi gyülekezetben, ez már hatodik éve így van. Az öt nap során összesen harminc gyerek fordult meg közöttünk. Nagy öröm a gyülekezetben gyerekek között szolgálók, önkéntesek körében is ez a hét, hogy már a tanév megkezdése előtt is újra együtt lehetünk. Bízunk benne, hogy a gyerekek számára is sok önfeledt pillanatot, új barátságokat sikerült szerezniük a közös programokon, illetve újabb fontos dolgokat tanultak meg a bibliai kortörténet speciális területeivel való ismerkedés során. A bibliai szereplők életkörülményeivel, lehetőségeivel foglalkozni azért is izgalmas dolog, mert jobban megérthetjük a történeteket, Jézus ma is ránk vonatkozó tanítását. A reggeli áhítatokon olyan kérdéseket is körüljártak, mint például: hogyan tapasztaltad meg Isten gondviselését a nyáron, vagy melyik a kedvenc bibliai szereplőd vagy történeted?

A napindító ismerkedés, illetve vezetett játékok, közösségi feladatok után áhítatok és korcsoportos feldolgozások töltötték ki a délelőtti időt. Délutánonként pedig különböző típusú foglalkozások váltogatták egymást: szabaduló templom, fagyizás, kincskeresés a templomkertben, „mesterségpróba”. Kézzel fogható emlékeket is hazavihettek magukkal a gyermekek: saját kötényt terveztek, baseballsapkát díszítettek, ékszer rajzoltak zsugorfóliára, és otthon kifőzhető tésztát gyúrtak.

Szerdán két-két múzeumpedagógiai foglalkozás keretében mélyítették el evangélikus épület- és bibliai ételismereti tudásukat az Országos Evangélikus Múzeumban. Kiderült az az izgalmas tény is, hogy eredetileg *Sándy Gyula*, a mi templomunkat is tervező építész, a mi templomtornyunkat a Deák téri evangélikus templomnak tervezte önálló toronyként. És idén sem maradhatott a közös játszótéri élmény, a közeli Kufli játszótérre sétált át a csoport, ahol mesehallgatás után egy kvíz is várt rájuk a hallottakkal kapcsolatban.

A hét megvalósulását komoly adományok és nagyon sok gyülekezeti elkészítő és háttér munka biztosította, nagyon hálásak vagyunk az imádott támogatókért és minden fizikai segítségért. Az idei táborban jelen voltak segítőként: *Tiborfi Mónika* újpesti hitoktató, *Kőrösi-Szabó Eszter*, *Macher Tünde*, *Petrik György*, *Lovas-Jonák Mariann*, *Gyurikné Bokkón Erika*, *Hartay Luca*, *Nyerges-Bognár Dániel*, *Nyerges-Bognár Barnabás*,

Reiter Vilmos, Kristóf Ibolya és Lencsés Ákos. Táborunk megvalósulását a Tessedik Sámuel Evangélikus Szeretetszolgálat *Esély Diakóniai Alapítványa* is támogatta.

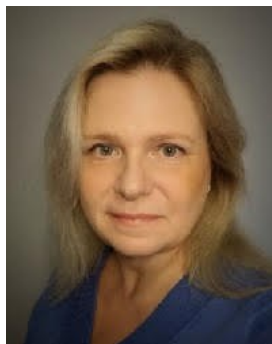

szöveg: Grendorf Péter és Grendorf-Balogh Melinda

fotók: Tiborfi Mónika, Lovas-Jonák Mariann, Macher Tünde és Petrik Görgy

Örömhír az Örömhírben

Gyülekezetünk felügyelőjét,
a Budapesti Gazdaságtudományi Egyetem Nemzetközi Gazdálkodás Karának docensét,
Dr. Győri Zsuzsannát,
a köztársasági elnök, az oktatási és gyermekügyi miniszter javaslatára egyetemi tanárnak nevezte ki.
Szeretettel gratulálunk és Isten áldását kérjük professzori munkájához!

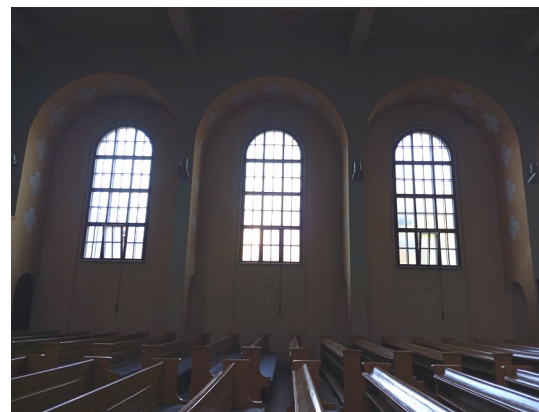

Gazdasági rovat Hálával és felelősséggel gyülekezetünkért

Az őszi számvetésre hív bennünket. Ahogy újra elindul a tanév és visszatérünk a megszokott gyülekezeti alkalmainkhoz is, érdemes arra is ránéznünk, hogyan tudjuk közösen fenntartani, és tovább építeni közösségünket. Templomunk nem csupán egy épület, hanem otthon és találkozási hely, amelynek megóvásáért és működéséért mindannyian felelősek vagyunk.

Ennek a közös felelősségnek kézzelfogható jelei azok a munkák és fejlesztések is, amelyek az elmúlt időszakban megvalósultak, illetve amelyek még előttünk állnak.

A parókián az idei évben már megtörtént a kiadó lakás fürdőszobájának felújítása, valamint az ólom- és lefolyócsövek cseréje. A lakásnak azóta már új lakója is van. Az egyik gyülekezeti tag felajánlásának köszönhetően a templom ablakainak cseréjére is sor kerül még idén. Ez egy nagy, látványos, egyben vagyunkat is gyarapító beruházás. Az ablakcseréhez kapcsolódóan a következő időszakban a templom festését is szeretnénk megvalósítani – az adományokból rendelkezésünkre álló forrásokhoz igazodva.

Örömteli, hogy az idei évben erre meghirdetett, eddig beérkezett céladományok a teljes tervezett költség 69,3%-át fedezik. Örömteli, hogy az idei évben eddig beérkezett adományok a teljes tervezett költség 69,3%-át fedezik. 47 befizetőtől összesen 5407000 forint érkezett. Ez nagyon szép összeg, és minden egyes felajánlásért őszintén hálásak vagyunk. Lapzártánk előtt lehetőségünk volt egy egyházi pályázatra is jelentkezni, ennek elbírálása előtt állunk, nagyon jó lenne, ha a felújítás minél eredményesebb lenne.

Ugyanakkor a gyülekezet működéséhez nemcsak nagyobb, egyszeri adományokra van szükség, hanem a rendszeres egyházfenntartói járulékra is. A presbitérium idén úgy határozott, hogy a korábbi összegszerű ajánlás helyett a nettó jövedelem 1%-át jelöli meg minimálisan ajánlott egyházfenntartói járulékként.

Kérjük ezért testvéreinket, hogy idén se feledkezzenek meg az egyházfenntartói járulékról. Minden hozzájárulás számít: van, akinek egy nagyobb összeg fér bele, másnak egy kisebb, de rendszeres támogatás. Ezek a befizetések együtt teszik lehetővé, hogy gyülekezetünk működjön és tovább épüljön.

Köszönjük mindenkinek, aki eddig is hordozta gyülekezetünket imádságban, szolgálatban és anyagiakkal egyaránt. Kérjük, hogy az év hátralevő részében is legyünk együtt felelősek azért, hogy templomunk és gyülekezetünk továbbra is élő, befogadó és otthonos hely lehessen mindannyiunk számára.

Győri Zsuzsanna, Macher Tünde

LÁTOD-E, ISTEN? – GÁLYARAB ORATÓRIUM

IDŐPONT:

2026. szeptember 22. 18:00

HELYSZÍN:

Deák téri evangélikus templom, Budapest, Deák Ferenc tér 4, 1052

350 évvel ezelőtt, a magyar történelem egyik legsötétebb időszakában – az úgynevezett gyászévtized során – protestáns lelkészek és tanítók tömegét idézte be a pozsonyi vésztörvényszék elé. Ott embertelen választás elé állították őket: vagy megtagadják hitüket és katolizálnak, vagy felhagynak a lelkészi vagy tanítómesteri hivatással. Ha pedig egyikre sem hajlandók, akkor vállalniuk kell a börtönt, a megaláztatást és a nápolyi gályarabságot. Sokan az utóbbit választották.

A gályarab prédikátorok sorsának több irodalmi és zenei feldolgozását ismerjük. A *Látod-e, Isten?* című előadást mindezekről különbözik, hiszen oratórium formájában ábrázolja a történeteket. Szabó T. Anna József Attila-díjas költő érzékeny versei és a Kossuth-díjas Gryllus Dániel magával ragadó zenéje a színház erejével mutatják meg, hogy a belső szabadságot és a hitet semmilyen lánc nem törheti meg. Az előadás nem száraz történelemóra, nem is csak igényes művészeti feldolgozás, hanem sodró lendületű, mélyen megrendítő szenvedéstörténet, amelyet kiváló előadók jelenítenek meg.

Az előadás nem a sérelmekről, hanem a hűségről és a megbékélésről beszél.

A belépés díjtalan.

Erőm és énekem

Országos evangelizáció

Budapest, Deák téri evangélikus

templom és gimnázium

2026. október 10., szombat

10–16 óra

9.45: Gyülekező, közös éneklés

10.05: Köszöntés, ima – Keczkó Pál püspök, Győri Gábor Dávid

10.20: Válaszd az életet! – képek és dallamok – Gerlai Pál, Új teremtés együttes

10.45: Igehirdetés

A hála éneke (2Móz 15,1–18) – Verasztó János

11.30: Szekciók

● **Hálás élet** – beszélgetés az igehirdetésről – Verasztó János

● **Testi, lelki, szellemi gyógyulás – krízisek, függőségek, szabadulás** – Szeverényi János, Németh Mihály lelkipáter

● **Elmélyülő imaélet egyedi karkötővel, Martin Lönnebo svéd püspök nyomán** – Pablényi Edina

● **Misszió, de hogyan?** – gyülekezeti kezdeményezések megosztása – Pongrácz Máté

● **„Előttünk tündöklük”** – istencsere a nép-hagyomány énekeivel és kortárs zsoltárokkal – Albertné Joób Emese, Trio Cantio

● **Gyülekezetdinamizálás az evangélium erejével** – City to City Budapest, Baji Péter

● **Hall(g)asd hangomat!** – így épül egy ifizenekar; beszélgetés és közös zenélés a Zelzah tagjaival – Mevisz, Szela

● **Szolgálat idegen kultúrában** – beszámoló Indiából – Jó Angelika

12.45: Ebédszünet (az egyház szerény vendéglátást biztosít) – Énekszolgálat a templomlépcsőről

14.00: Tanúságtételek

Új hangon dicsérjük az Urat! – Budavári Gospel Kórus
Kidobóemberből boxmissziós – Vajda Attila „Husi”

15.00: Záró istentisztelet úrvacsorával

„Éneklik a Mózes és a Bárány énekét” (Jel 15,1–4)

– Gáncs Péter püspök

Liturgiai szolgálat: Gerőfiné dr. Brebovsky Éva; zenei szolgálat: dr. Finta Gergely orgona, Budapesti Evangélikus Rézfúvós együttes Johann Gyula vezetésével

„Erőm és énekem az Úr,
megszabadított engem”

(2Móz 15,2)

Az előzetesen regisztrálóknak szendvicsebédet biztosítunk. Egyéni és csoportos regisztrációs lehetőség a QR-kód alatt, illetve ezen a linken található október 2-ig:

<https://tinyurl.com/wfuvhejb>

Mindenkit szeretettel vár

a Magyarországi Evangélikus Egyház Missziói Bizottsága.

HÉTKÖZI ALKALMAINK

Magvetés Bibliakör – Szerdánként 18 órától

Baba-mama kör – Kéthetente hétfőnként 10 órától

Asszonykör – Kéthetente csütörtökön 20 órától online

Biblióra – Csütörtökön 10 órától

Imakör – változó időpontban

VASÁRNAPI ALKALMAINK

Énekkar 9 órától

Gyermekbibliakör az istentisztelettel párhuzamosan

Ifjúsági óra kéthetente vasárnaponként 17 órától

Vasárnapi istentiszteleteink igehirdetése honlapunkon a Médiatáron belül, az Igihirdetések fül alatt találhatóak meg.

Istentisztelet

Minden vasárnap 10 órakor a templomban, egyéb egyházi ünnepeken aktuális kiírás szerint.

Lelkészi hivatal

Állandó időpontban tartott **fogadóórát** – az iskolai órarendben tartott hittanórák miatt – **nem tudunk tartani.**

Keresztelő, esküvő, temetési szolgálat kérése kizárólag telefonos egyeztetés alapján lehetséges (+36-20-775-3964-es mobilszámon).

Lelkipásztori beszélgetésre szintén csak előzetesen egyeztetett időpontban van lehetőség!

Hittanoktatás

A kerület **általános iskoláiban** tartunk az órarendbe beépítve.

Körlevelünk évente három alkalommal jelenik meg.

Készült a Bookpress Kft. nyomdájában.

A szerkesztőbizottság tagjai: Balczó Mátyás, Grendorf Péter, Grendorf-Balogh Melinda, Győri Zsuzsanna, Káldyné Forgó Brigitta, Lencsés Ákos, Macher Tünde

Budapest-Angyalföldi Evangélikus Egyházközség

1134 Budapest, Kassák Lajos u. 22. 320-8207

<http://angyalfold.lutheran.hu>, angyalfold@lutheran.hu

Bankszámlaszám: 11713005-20456104

Grendorf Péter lelkész: +3620-775-3964, peter.grendorf@gmail.com

Grendorf-Balogh Melinda másodlelkész: +3620-770-3122, melinda.grendorf@gmail.com

Kertész-Horváth Attila kántor
Márvány Miklós helyettes kántor